

"Lumina credinței"

Dumunica a doua din post (a Sfântului Grigorie Palama)

†Evanghelia Duminicii†

„Zis-a Domnul: Eu sunt ușa: De va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla. Furul nu vine decât ca să fure, să înjunghie și să piardă. Eu am venit ca oile Mele viață să aibă și din belșug să aibă. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile Sale. Iar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; iar lupul le răpește și le risipește. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu are grijă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun și cunosc oile Mele și ale Mele Mă cunosc pe Mine. Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl. Și sufletul îmi pun pentru oi. Am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc; ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un păstor”.

(Ioan 10, 9-16)

† Apostol †

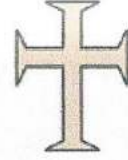
„Fraților, un astfel de Arhiepiscop se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși și mai presus decât cerurile. El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhiepiscopii: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, fiindcă El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuși. Legea pune ca arhiepiscopii oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul desăvârșit în veacul veacului. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiepiscop, Care a șezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri, slujitor altarului și cortului celui adevărat, pe care l-a ridicat Dumnezeu și nu omul”.

(Evrei 7, 26-28; 8, 1-2)

†Învățatură†

De vreme ce noi, ori aici, ori în viața cea viitoare, neapărat trebuie să ne întristăm pentru păcatele noastre, apoi este mai bine ca noi să facem aceasta aici decât în acea lume. De unde reiese aceasta? Din cuvintele Psalmistului, precum și din Evanghelie. Adică Psalmistul zice: „Cine în iad se va mărturisi ție?” (Psalmi 6, 6). El cu aceasta voiește să spună că cineva nu se

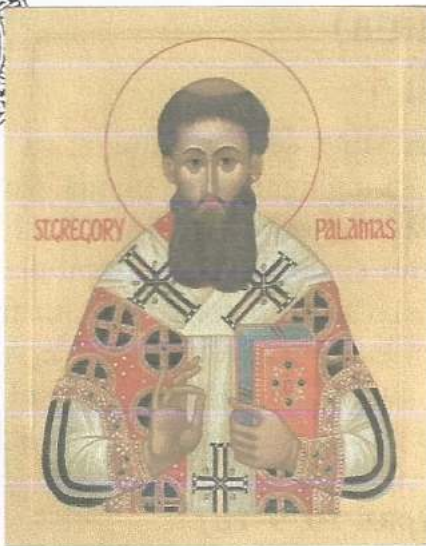

va putea mărturisi Domnului în iad, ci că această mărturisire acolo nu va putea ajuta la nimic.

Același lucru ne-a învățat Hristos într-o pildă (Luca 16, 19). Era un sărac, cu numele Lazăr, peste tot plin ele bube și ele umflături, și cuprins de o boală nevindecată. Și era un bogat, care nu da nimica săracului, măcar din firimiturile sale. Dar ce trebuie să povestesc eu toată pilda? Voi o cunoașteți cu desăvârșire: nemilostivirea bogatului, cum el nu hrănea pe sărac, dar și nevoia și foamea acestuia, cu care el de-a pururea avea a se lupta.

Așa s-a petrecut cu dâșii în viața aceasta. Iar după ce amândoi au murit, bogatul acela a văzut pe cel sărac în sânul lui Avraam. Și ce a zis? „Părinte Avraame”, a zis el, „trimite pe Lazar să-și întingă vârful degetului său în apă, și să-mi răcorească limba mea, că mă chinuiesc în văpaia aceasta” (Luca 16, 24). Vezi răsplătire? El nu dăduse aceluia nici măcar firimiturile și ele aceea acum nu primește nici o picătură ele apă; **„căci cu ce măsură veți măsura, zice Hristos, cu aceeași vi se va măsura și vouă”** (Marcu 4, 24). Și ce a răspuns Avraam la rugămintea bogatului? „Fiule! i-a zis el, tu ai primit cele bune în viața ta, iar Lazăr cele rele. Iar acum acesta se mângâie, iar tu te chinuiești (Luca 16, 25).

Dar să ne întoarcem iarăși la propunerea noastră, că cineva trebuie să se pocăiască de păcatele sale încă în viața aceasta. Așa că vă poftesc, vă rog și vă conjur, ca aici să plângem pentru păcatele noastre, aici să suferim pentru dâșele.

Dar poate că te rușinezi a-ți mărturisi păcatele tale? O, ce nebunie! Mai vârtos trebuie să te rușinezi de a săvârși păcatele! Noi însă facem dimpotrivă. Noi săvârșim păcatul fără nici o rușine și fără groază, dar când trebuie să ne mărturisim, atunci ne rușinăm și stăm pe gânduri, pe când ar trebui să fim voioși și gata la aceasta. Căci nu este rușine a se pârî cineva pe sine pentru păcat, ci este o faptă dreaptă și îmbunătățită.

Dacă aceasta nu ar fi o faptă dreaptă și bună, Dumnezeu n-ar fi îngăduit răsplătire pentru

dâșsa. Iar, cum că mărturisirea păcatelor se răsplătește ele Dumnezeu, poți a te încredința de la Profet, când zice: **„Spune tu fărădelegile tale întâi, ca să te îndreptezi”** (Isaia 43, 26). Și cine poate să se rușineze de mărturisirea păcatelor sale, prin care tocmai are să se libereze de păcate?

„Iată, zice El, Eu sunt Dumnezeu, Cel ce șterg fărădelegile tale și păcatele tale nu le voi mai pomeni” (Isaia 43, 25).

Să chemăm conștiința noastră, ca să ne dea socoteală de-spre vorbele și faptele, despre gândurile și poftele noastre.

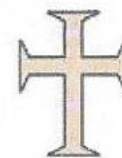
În locul cuvintelor celor nefolositoare, în viitor să facem rugăciune, în locul privirii celei necurate să punem postul și milostenia.

Multe se întâmplă cu noi în curgerea zilei, care noi am dori să nu se fi întâmplat; prietenii noștri ne jignesc, slugile ne duc la mânie, femeia ne supără, fiul ne necăjește, vuietul grijilor și al treburilor vremelnice și lumești ne înconjoară din toate părțile. Dar când noi suntem liberi de toate acestea, seara, când suntem singuri și în liniște, atunci să ne judecăm pe noi înșine, pentru ca prin aceasta să facem pe Dumnezeu milostiv către noi. Căci precum focul repede mistuie și stârpește spinii, așa de ușor sufletul stârpește păcatele sale, când cu osârdie gândește la dâșele.

„Lumina Înțelepciunii”

Bătrânul și judecata Vieții

A fost odată un om care avea patru fii. El voia ca fii lui să învețe să nu mai judece pripit lucrurile. De aceea, i-a trimis pe fiecare, pe rând, câte un anotimp, să privească un pom, și anume un păr. Pe primul l-a trimis iarna, pe al doilea primăvara, al treilea vara și pe mezin toamna. Când au revenit, i-a adunat și i-a pus pe toți să descrie ce au văzut.

Primul a zis că părul era urât, cu crengi golașe, întoarse și răsucite. Al doilea a zis că părul era acoperit de muguri verzi și promitea mult. Al treilea fu de acord și spuse că era plin de flori ce răspândeau un dulce parfum, cum nu mai văzuse până atunci. Al treilea a fost de acord cu toate acestea și a adăugat că era încărcat de fructe coapte, împlinit și plin de viață.

Omul le-a explicat atunci că toți au dreptate, pentru că fiecare a văzut doar un anotimp din viața copacului. Le-a mai spus și că nu poți judeca pe nimeni cunoscându-l doar o anumită perioadă.

Asta este esența firii, a plăcerii, bucuriei și dragostei pe care ți-o dă viața și n-o poți măsura decât la sfârșitul tuturor anotimpurilor.

Dacă renunți iarna, vei pierde promisiunea primăverii, frumusețea verii și bogăția toamnei. Nu lăsa ca vicisitudinile unui sezon să-ți umbrească bucuria celorlalte. Nu judeca viața doar după o perioadă grea! Depășește greutățile și sigur vor veni apoi vremuri bune! Aspiră când inspiri...înainte de a expira! Trăiește simplu! Iubește cu generozitate! Să-ți pese de tot și toate! Vorbește cu bunăvoință! Și lasă ceea ce nu poți face în grija lui Dumnezeu, în Pronia Sa!

Fericirea îți menține dulceața, încercările te fac mai puternic, durerile te fac mai uman, mai înțelegător, mai blând, mai generos! Eșecurile te fac mai umil și nimicesc oarecum mândria. Succesele te fac încrezător, dar soarta ți-e doar în mâna Domnului, numai buna relație cu El îți poate aduce mântuirea!

Dumnezeu să te binecuvânteze, omule, oricine ai fi, și să te aibă în grija Lui, în toate anotimpurile vieții tale!

„Orice om își are grija lui, morarul mai are și grija apei”.

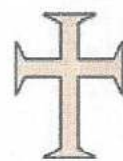
„La drum ai grijă de picioare, când vorbești ai grijă de limbă”.

„Câinele moare de drum lung, iar prostul de grija altuia”.

„Prostul întâi o croiește, apoi o gândește”.

"Lumina Tinerilor"

"Era odată un frate de Mănăstire ce se plângea din ce în ce mai mult, că nu vede niciun folos pentru el să rămână, ba din contra, l-ar ajuta să părăsească comunitatea monahală și să se întoarcă-n lume.

Ca să se împace cu el însuși, merge la un bătrân și-i spune:

- Părinte, am încercat să fiu un bun creștin, am avut râvnă la început și am ajuns până aici. Acum însă nu numai că am obosit, dar nu văd niciun progres! Ci din contră, am ajuns la concluzia că-mi pierd timpul...

Bătrânul îl privește cu blândețe și-I spune:

- Vrei să faci ceva pentru mine înainte de a pleca?

- O să încerc, răspunse fratele.

- La noi în magazin după ușă se află un butoi. Îți voi da o sită de-a mea ruginită și vreau să te rog ca mergând la râu în fiecare zi să iei și apă cu sita. Că trebuie să umplem butoiul cu apă. Accepți?

- Da, zise tânărul gândindu-se totuși că nu este nici o șansă să reușească să strângă apa. Dar curios fiind, a acceptat.

După o luna de zile în care a mers în fiecare zi la râu și a cărat apă cu sita, deznădăjduit merge la bătrân să-l înștiințeze că în zadar s-a străduit, în butoi nu era apă!

- Părinte, iertați. În zadar m-am ostenit! Ca și până acum de altfel...în butoi nu e apă!

Bătrânul calm și senin îl întreabă:

- Sita ai adus-o?

- Da. De ce?

- Bine, butoiul nu l-ai umplut, dar sita cum este?

Și fratele rămâne uimit...

- E curată!!!

- Așa și noi-continuă bătrânul - **mergând la biserică continuu, ne curățăm pe noi prin Harul Duhului Sfânt împărtășit prin slujbe**. Nu putem strânge nimic, căci în mintea noastră nu încap Taina Credinței; faptul că nu putem păstra Harul nu înseamnă că nu ne învață ceva, nu ne curățește".

Într-una dintre vizite făcute de Mântuitorul ca invitat la un ospăț, fariseii Îl judecau pentru comportamentul avut, iar El le spune : "Nu am venit să-i chem la pocăință pe cei dreپți, ci pentru cei păcătoși... nu au nevoie de doctor cei sănătoși, ci cei bolnavi...".

Așa și noi, care ne simțim bolnavi sufletește și trupește, dăm ascultare cuvântului Lui și ne îndreptăm către locul în care ne putem vindeca și învățăm să ne tratăm duhovnicește. Iar ca tratamentul să dea rezultate este nevoie să-l facem ceva timp. Nu cred că exista doctor care să te vindece de la prima vizită, sau cu o singură pastilă...

Din păcate auzim câte odată: „aaa, nu-i nevoie să merg și eu că mi-am trimis nevasta! Sau copilul...". E bine și așa, dar când ai temperatură tot la fel trimitem pe ceilalți? Sau mergem noi de frică să nu ne fie și mai rău, să ne însănătoșim...?!

Nădăjduiesc că sunt puțini cei ce se simt sănătoși și nu au nevoie de tratament duhovnicesc, dar noi ceilalți să continuăm tratamentul prin lecțiile luate din slujbele săvârșite în Biserică.

Școala Primară Frenciugi

O școală de nota 10!

Relația adult-copil

Copiii sunt viitorul omenirii. De felul în care ne creștem și educăm urmașii depinde lumea de mâine. Poate fi o lume a progresului, a concordiei, sau o lume măcinată de conflicte, de ură și distrugeri. Trăim într-un prezent vulcanic în care grija pentru educație și pentru copii este o soluție a polarizării eforturilor și un prilej de conlucrare la nivel național și internațional. Toate popoarele își iubesc copiii și toți părinții sunt ocrotitorii vlăstarelor lor. În câmpul preocupărilor pentru creșterea intervenției educative se pot întâlni toate națiunile și toți adulții responsabili. Devine tot mai necesar să se identifice soluții pentru ca toți copiii să aibă acces la educație și să participe la viața socială, să se integreze în societate și să fie cât mai adaptați. Acesta este un drept al tuturor copiilor, dar și o obligație a tuturor adulților.

Educația este procesul prin care oamenii se străduiesc să le transmită copiilor lor cunoștințele cu greu dobândite și aspirațiile lor pentru o lume mai bună. Acest proces începe imediat după naștere, părinții învățând copilul să se comporte conform cerințelor culturii lor.

Jocul reprezintă forma de activitate principală a copilului, prin intermediul căreia acesta achiziționează și exersează,

într-un mod plăcut, o serie de comportamente și cunoștințe.

Toți părinții au avut măcar o dată dificultăți în a-l sustrage pe copil de la jocul său pentru a-i da să mănânce sau a-l îmbrăca! Părintele poate îmbunătăți această situație. Poate să creeze câte o poveste pentru fiecare element de vestimentație și pentru fiecare fel de mâncare. Chiar și prepararea mâncării cu ajutorul copilului poate fi amuzantă. Dacă vrei ca un copil să facă ceea ce trebuie să facă, prezintă-i această sarcină într-o formă amuzantă! Să nu faci nimic din ceea ce copilul poate să facă singur!

Această ultimă regulă are beneficii pe durată îndelungată. Nu sunt puțini părinții sau institutorii care devin „sclavii” copiilor, considerându-i ființe care nu pot îndeplini anumite sarcini.

Să apelăm la următoarea analogie: un copil are gâtul inflammat și cere cu disperare înghețată; **dragostea** înseamnă să-i cumperi înghețată deși ești convins că nu este sănătos pentru el, dar nu rezisti rugămintelor și „suferinței”

sale psihice. **Dragostea responsabilă** înseamnă să nu-i cumperi acea înghețată pentru că preferi să experimenteze acum o suferință psihică ce va dispărea, decât să se îmbolnăvească!

Copiii învață mult din aceste reacții, în funcție de intensitatea și forma lor: contact vizual, mimică, gesturi, cuvinte, intonația cuvintelor, tonalitate afectivă asociată etc. .

Vedem părinți care nu-și pot stăpâni copiii atunci când intră într-un magazin sau când trec pe lângă o vitrină și putem asista la scene în care copilul „urlă” că vrea o jucărie, iar părintele îi spune că nu poate să i-o cumpere. Reacțiile adultului la astfel de comportamente pot fi extrem de diverse:

- **reacție agresivă:** „Taci că te plesnesc!”
- **reacție pasivă:** „Gata, ia-o și nu mai plânge!”
- **reacție asertivă:** „Eu nu pot să stau de vorbă cu tine dacă țipi într-una și nu știu ce te deranjează de fapt. Poți să te oprești din plâns să vorbim?”

Din reacția adultului, copilul poate înțelege ce comportament să adopte sau la ce comportament să renunțe, dacă l-a achiziționat deja, ce comportament să achiziționeze și să exerseze, dacă nu dispune de el, astfel orice situație conflictuală poate fi o bună ocazie de achiziționare de comportamente sociale noi.

Sunt foarte periculoase comportamentele agresive ale adultului, de tipul câștig- pierdere, chiar și atunci când glumește deoarece copilul are nevoie de afecțiune și orice „**santaj**” **afectiv**, ca metodă de educație, va avea repercusiuni nebănuite în evoluția sa psihică ulterioară.

Părinții trebuie să înțeleagă că, prin atenția care o acordă copiilor, influențează și conduc comportamentul acestora și că atenția pe care o acordă poate să fie într-o manieră pozitivă sau negativă. Ei trebuie să învețe să acorde atenție pozitivă în special, pentru a stimula comportamentul pozitiv al copiilor, pentru a-i determina să învețe noi comportamente, pentru a-si dezvolta încrederea în sine. Pentru comportamente nedorite, părinții trebuie să învețe să stabilească reguli clare, precise, introduse treptat și că în orice situație există alte modalități decât pedepsele și abuzul fizic.

Copiii sunt cea mai mare resursă umană a oricărei culturi și pentru buna dezvoltare trebuie angrenate organismele sociale, începând cu familia, școala, societatea.

Bibliografie:

- Păun, E. ; Iucu, R. ; Educația Preșcolară în România, Editura Polirom, București, 2002;
- Revista Învățământului Preșcolar, Nr. 1- 2, 2008;
- Petrovai, D.; Petrică, S.; Cum îi ajutam pe copii să meargă fericiți la școală?, Editura Miniped, București, 2013.